

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI

Sokáig betegeskedett az én jó öreg Gergő bátyám. Egyik hajnalban mentő rohant vele a megyei kórházba, súlyos epegörccsel. Az operáció során eltávolított rücskös köveket gyógyszeres üvegben őrizte az ágy fejénél, a szekrényfiókban. Azt mondta: „Látod gyerek, ezeket biztosan akkor nyeltem le, amikor az Emese magostul főzte a szilvágombócot.”

Aztán rohamosan múltott a látogatási idő, de a teljes gyógyulásban mindketten biztosak voltunk, mert az öreg a horgászatot vette szóba tüstént. Meg azután is, a következő látogatás alkalmával. Hazafelé a buszon vasárnap az öreg szövegét memorizáltam, mire megkérdezte tőlem szemrehányóan egy szemben ülő, ismerős asszonyka: „Mondja, szomszéd úr, mit vigyorg maga rajtam, talán kilóg valamim?”

F-mese

A radai rosseb esz meg itt engem ebben az ispotályban, csak lopom 'sten drága napját, mint szentmiklósi mezőőr a törökbúzá, meg már fél ötkor a tangóbugyis cicuka a hónomját csikmákolja a jéghideg lázmérőjével; tudod, ilyenkor alszom a legdurcásabban a káeftében is, ahol éjjeliőr vagyok. De nem is bánom annyira, mert vót mán rosszabb is, amikor a mutterom gyermekkoromban a kipufogómba dugdosta a lázaslécet. Látod ott azt a kecskeszakállas ürgét a sarki ágyon, amelyik a piskótát majszolja? Nahát az az egyetlen épkezláb agyú majom ebben a kórteremben, a Sanyi. Nagy kocahorgász ám, hát sokat diskurálunk, legalább ütjük az időt. Már olyan árvának éreztem magam, mint béka a csikkasban, amikor egyszercsak elkottyintotta magát a klozetban, ahol vígan szippogattam a rózsagyökeret – mert zugiba rátöltök ám a pipámra ebéd után! -, hogy aszongya, úgy megenné a ruszlit. Biztosan a klozet illata gerjesztette benne a nagy kívánást, mint szeghalmi legényben a katonáéknál, amikor halkonzervet zabáltunk. Kérem tőle, te Sanyi öcsém, hát honnan a fészkes fekete fenéből tudod te, mi is az a ruszli? Sunyin nézett rám a Sankó, mint keresztúri üveges a plexire, csak húzogatta a csíkos gatyáját körbe a derekán, meg kotorászott az ülepében, aztán csak kinyögte: „Gergő, Gergő, hát azt hiszed, nem tudtam kezdettől fogva, hogy horgászlélek vagy te is; hát azt hiszed, nem láttam, amikor az Irma nővérnek a köpenyébe dugtad a kolbászodat, hogy hozzon neked abból a jó sebész-varrócérnából?” Szó ami szó, csodáltam a Sanyó öcsi kopasz fejét, mint Szent Péter a gömbvillámot, hogy hogyan szorult bele ennyi fifika.

Az úgy vót, hogy tényleg molesztáltam a nővért, hogy csórjon nekem a mütösöktől félguriga sebészmadzagot pontyelőkének, csak a kolbász úgy nem klappol. Az Irma – no az az óriás tomporú nővér, amelyik ott kotorászott a szekrényben a folyosón, amikor jöttél, emlékszel – igen gyanakvóan vizslatott először, szúrta a szeme, mint a karbonárehorog. Talán azt hitte, föl akarom kötni magam, mert pofátlanul beletúrt a szekrényembe, hát nem előkapta a dugesz füstöltkolbászomat, amit a Lala unokám hozott. Úgy eltátotta a száját, mint a nagyanyám papucs, azt hittem, menten kettéharapja a kolbászomat! Kiabálja, hogy az epésnek ez méreg, és elvágtázott vele, még moccanni se tudtam, hogy elkapom, gondolhatod, két nappal a mütét után. Hogy sírjon a föld alatta, amerre jár a hájjal bélelt derekával! Nyomom a csengőt, mint sujszter a dagadt sámfát, hát rohan ám vissza, hogy mi a búbéles bajságom van. Sutyorgom neki, hogy én megígérem, nem köpöm be a főorvos úrnál, hogy megcsórta a kolbászomat, ha a helyére egy félspulni varrócérnát beletesz a zsíropapírba. Jön ám félóra múlva, mint a hógörgeteg; egyik zsebében a cérna, másikkban a zsíropapír. Úgy vágta bele a fiókomba, hogy a tablettákkal megsörézte a szomszédágyasomat. No, nézd csak meg, micsoda csínycsányos előke lesz ebből, ha megérem a nyarat, és megyek veled a pontyokkal mórlikázni a tározóra.

Haj-jaj, te Jenci gyerek, hát hamar elszaladt az idő, de azért kösz, hogy idedugtad a vigyori képedet. Jól mutatnál egy prosztatagyógyszer-reklámon. Majdnem elfelejtem, mondd meg a Jani komádnak, hogy 'sten uccse visszadná a csukaszáj feszítőjét, csak az a baj, hogy beleveszett a vízbe. Tudod – én birka – azzal akartam az Emese beszakadt tejeskannáját kihalászni a kútból, hát nem lefordult a

madzagról az átkozott!

No, pá-puszi, meg minden, mert látod, jön már a lavina-Irma és elzavar. Kolbászt hozzá legközelebb, ne jonatánalmát!